

MÁTÉ EVANGÉLIUMA

17.

Tartalmilag a 16. fejezet legutolsó verse, a 28. vers a 17. fejezethez tartozik. Sajnálatos módon azonban, amikor az Igét fejezetekre osztották, akkor a 28. versnél húzták meg a 16. fejezet határát. Jobb lett volna a 16. fejezet 28. versét is a 17. fejezethez csatolni, ez ugyanis sok mindenre magyarázatot adott volna.

Mit látunk a 16. fejezet második felében? Jézus tanítványaival együtt Cézarea Filippi területén tartózkodik, ahol először beszél nyíltan haláláról, feltámadásáról, és dicsőséges visszatéréséről. A 16. fejezet utolsó versében, a 28-as versben, pedig ezt mondja Jézus:

„Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízeleik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az ő országával.”

Ez az igevers alapján a későbbiekben sokan azt a következtetést vonták le, hogy Jézus nem teljesítette az ígérését, hiszen a tanítványok mind meghaltak, Jézus pedig még mindig nem tért vissza. Úgy tűnik tehát első ránézésre, hogy Jézus tévesen jövendölte meg saját második eljövését. Ha azonban nem állunk meg a 16. fejezet végénél, hanem hozzáolvassuk a 17. fejezet elejét is, akkor megértjük, hogy Jézus mire utal.

Tehát 16:28: *„Bizony, mondom néktek, hogy vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízeleik meg a halált addig, amíg meg nem látják az Emberfiát, amint eljön az ő országával.”*

17:1: *Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehérén ragyogott, mint a fény. És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal.*

Jézus tehát már a 28. versben utal arra, hogy egyes tanítványai – és a 17. fejezet alapján látjuk, hogy Péterre, Jakabra és Jánosra gondolt – látni fogják őt, Atyjának dicsőségében.

Azt írja tehát itt az Ige az első versben, hogy felvitte őket egy magas hegyre. Az előző fejezetből tudjuk, hogy Cézarea Filippi területén került sor minderre, Cézarea Filippi pedig a Hermón hegy lábánál feküdt. Valószínűleg Jézus erre a hegyre vitte fel a tanítványait.

Pár száz évvel később, Constantin uralkodása idején, az akkori Palesztina területén úgynevezett szent helyeket hoztak létre. Ez azt jelentette, hogy megpróbálták helyileg konkrétan meghatározni, hogy Jézus életének bizonyos eseményei hol játszódtak le, abban a reményben, hogy számos keresztény fog elzarándokolni a világ minden tájáról ezekre a szent helyekre. A szent helyek kijelölését Constantin császár édesanyja végezte, mégpedig egy nagyon érdekes módszer alapján: teljes mértékben az érzéseire támaszkodott. Keresztül-kasul járt Palesztinában, és azt mondta: „Úgy érzem, hogy ezen a helyen született Jézus”, vagy „úgy érzem, hogy itt jelenhetett meg Mária-nak az angyal, amikor bejelentette, hogy fia születik majd”, vagy „ezen a helyen nagyon különlegesen érzem magam, valószínűleg Jézus itt élhetett”. Miután tehát Constantin császár édesanyja a saját érzései alapján kijelölte a szent helyeket, ott templomot emeltek.

Nem szabad elfelejtenünk tehát, hogy a szent helyek kijelölésében Constantin édesanyja nem az Igére támaszkodott. Sőt számukra elsődleges szempont volt, hogy a világ minden tájáról érkező látogatók számára ezek a helyek jól megközelíthetőek legyenek. Jézus megdicsőülésének helyeként a Tábor hegyét jelölték ki, amely nagyjából az ország közepén helyezkedik el, a Galileai tenger közelében. Itt azután templomot emeltek, ami a turistáknak megfelel, hiszen könnyebben megközelíthető, mint a messzi Hermón.

Egy másik példaként említhetném azt a részt az Igében, ahol Jézus 5000 embert vendégel meg. A helyszín a Galileai-tenger, vagyis a Genezáret-tó északi része, Betsaida környéke. Mivel azonban Constantin császár idejében ez a terület még nem volt jól megközelíthető, a tó nyugati részén található Magdala közelében emeltek ennek emlékére egy templomot. Hiszen Magdala környéke jobb infrastruktúrával rendelkezett, vagyis az ide érkező látogatók könnyebben meg tudták közelíteni.

Egy további példaként említhetném a Szent Sír templomot, amelyet tulajdonképpen Jézus sírjának a helyén kellett volna építeni. Ezt a templomot azonban Jeruzsálemben, a város falain belül húzták fel, pedig az Igében egyértelmű utalást találhatunk arra, hogy Jézust a város falain kívül temették el. A keresztfeszítés helyszínétől nem messze volt egy kert, ebben a kertben pedig egy barlang, amely végül Jézus sírhelyéül szolgált. Tudjuk, hogy Jézus, a Golgota felé haladva, elhagyta a várost, hogy ott keresztre feszítsék. Nem is olyan régen sikerült feltárni az ősi Damaszkuszi kaput, amelyen át Jézus keresztre feszítésének napján elhagyta Jeruzsálemet.

Annyit még hadd tegyek hozzá, hogy a Tábor hegy nem túl magas, még a Gilbóá-hegy is magasabb nála, amely egyébként szintén azon a területen fekszik. A Hermón ezzel szemben a legmagasabb hegység azon a területen, mintegy 3200 méter magas. Mindehhez még hozzájárul az a tény is, hogy Jézus a tanítványaival Cézárea Filippiben tartózkodik. Ezt figyelembe véve egyáltalán nem tűnik logikusnak az, hogy Jézus Cézárea Filippiből lesiet délre a Tábor hegyhez, amely legalább hatnapi járóföldre volt tőlük, csak azért, hogy a Tábor hegy tetején dicsőülhessen meg tanítványai szeme láttára. A hagyomány azonban nagy úr, úgyhogy sokszor még ma is a Tábor hegyére viszik fel a turistákat, azt állítva, hogy Jézus megdicsőülésére ott került sor.

Gondoljunk csak bele, hogy az Olajfák hegyén is három különböző helyen emeltek templomot Jézus mennybemenetelének emlékére. Mind a három templom esetében azt állítják, hogy Jézus onnan vitetett fel a mennybe. Az egyik templomban még Jézus sziklába vésett lábnyomát is megmutatják a látogatóknak, amely állítólag mennybemenetelekor maradt ránk. Teszik mindezt annak ellenére, hogy az Igében azt olvassuk, hogy Jézus elment egészen Betániáig és onnan ment fel a mennybe. Úgy tűnik azonban, hogy akik az Olajfák hegyén emeltek Jézus mennybemenetelének emlékére templomot, nem olvasták ezt az evangéliumot.

Jézus tehát a 28. versben arra utal, hogy tanítványai látni fogják az ő dicsőségét, és valóban ott fönt a hegyen, amikor Jézus szemük láttára elváltozott, látták Isten dicsőségét Jézusban. *„Arca fénylett, mint a nap, ruhája fehérén ragyogott, mint a fény. És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal.”* Máté itt nem árulja el nekünk, hogy miről volt szó, de Lukács evangéliumából kiderül, hogy Jézus jeruzsálemi haláláról beszélgettek.

Figyeljük meg, hogy kik beszélgettek Jézussal? Mózes és Illés. Mózes a törvényt képviselte, Illés pedig a prófétákat. A törvény, az egész áldozati rendszerrel és az ünnepekkel együtt, Jézus Krisztust vetítette előre. Mindezek csak árnyékai voltak az eljövendő Messiásnak, Jézus Krisztusnak. Mózes most ott áll a Megváltó jelenlétében, aki mindennek a beteljesítője és bevezetője, és biztosan sokkal jobban ért mindent, mint amikor megírta Mózes öt könyvét. De ott volt Jézussal Illés próféta is, akivel szintén Jézus haláláról beszélgettek.

Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: „Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, készítek itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.”

Elég érdekes, hogy milyen csacsiságokat tudnak összehordani az emberek, amikor jobb lenne, ha meg sem szólalnának. Sokszor az emberek csak azért mondanak valamit, hogy mondjanak valamit, mert úgy érzik, hogy abban az adott helyzetben mindenképpen mondaniuk kell valamit. Ha csak azért mondunk valamit, hogy mondjunk valamit, akkor az nagyon veszélyes is lehet. Amikor csak úgy elkezdünk beszélni, hatalmas butaságokat tudunk összehordani. Péter is nagy szükségét érezte annak, hogy mondjon valamit: „Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, készítek itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.”

Még beszélt, amikor íme, fényes felhő árnyékolta be őket,

Az Ószövetségben, miután Isten kihozta Izrael népét az egyiptomi fogságból, egy fényes felhő vezette őket a pusztában, amely Isten dicsőségét jelképezte. Később, amikor elkészült a szent sátor, és minden készen állt ahhoz, hogy áldozatokat mutassanak be Istennek, akkor az a fényes felhő leereszkedett a szent sátorra. Isten dicsőséges jelenlétével töltötte be a Szentek Szentjét. Később pedig, amikor Salamon felavatta az újonnan elkészült templomot, szintén azt látjuk, hogy Isten jelenléte, Isten dicsősége betöltötte azt.

Még beszélt, amikor íme, fényes felhő árnyékolta be őket, és hang hallatszott a felhőből: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!”

Ők ismerték a törvényt, tudták mit mondtak a próféták, és most Isten azt mondja nekik: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!”

A Zsidókhöz írt levél első fejezetében ezt olvashatjuk: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.”

Isten tehát megerősíti, hogy: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!”

Amikor a tanítványok ezt hallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el ket. Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: „Keljetek fel, és ne féljétek!” Amikor föltekintettek, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.” Miközben jöttek lefelé a hegyről, megparancsolta nekik Jézus: „Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg fel nem támad az Emberfia a halottak közül.”

Jézus itt egyértelműen arra kéri őket, hogy senkinek se beszéljenek a látottakról feltámadásáig.

Erre megkérdezték tőle tanítványai – akik, úgy tűnik nem telejsen értettek mindent: „Miért mondják akkor az írástudók, hogy Illésnek kell előbb eljönnie?”

A tanítványok tehát Illés prófétára kérdeznek rá. Tulajdonképpen nagyon jól teszik, hogy erre rákérdéznek, mert Malakiás könyvében, az Ószövetség, ill. a próféták utolsó könyvében, a legutolsó fejezetben, az egész könyv legvégén, az Ószövetség legutolsó ígérését találjuk a Malakiás 3:23-24-ben: *„Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”*

Malakiás könyvében tehát egy olyan prófeciát találunk, amely szerint Illés próféta Jézus Krisztus eljövetelét megelőzően jön el a földre, hogy a gyermekek szívét az atyákhoz térítse, vagyis a gyermekek szívét atyáik Istenéhez térítse.

Péter, aki ezt a kérdést felteszi Jézusnak, hat nappal korábban megvallotta, hogy Jézus a Krisztus, az élő Isten fia. Péter tehát tudta, hogy Jézus Krisztus a Messiás, és mivel ismerte ezt a prófeciát a Malakiás könyvből, nem értette, hogy hogyan lehetséges mindez. Hiszen a prófécia szerint először Illés jön el és utána a Krisztus. Péter azonban azt látja, hogy Krisztus már itt van velük, de akkor mi van Illéssel?

Figyeljük meg Jézus válaszát a 11. versben:

„Illés valóban eljön és helyreállít mindent.”

Jézus megerősíti Pétert abban, hogy igen, Illés eljön és helyreállít mindent. A tanítványok azért voltak úgy összezavarodva, mert azt várták, hogy Jézus Krisztus bármelyik pillanatban megalapítja királyságát a földön. Ezt várták, sőt úgy gondolták, hogy ez még az ő életükben bekövetkezik. A tanítványok akkor még nem értették, hogy Jézus mennybemenetelét követően nagyon hosszú idő telik majd el, mielőtt újra eljönné, hogy valóban megalapítsa a földi királyságát. Nem számítottak arra, hogy Jézus mennybemenetele és Jézus második eljövetele között akár több ezer év is eltelik majd. Azt gondolták, hogy Jézus bármelyik pillanatban megalapítja királyságát a földön, ezért nem értették a próféta szavait: először Illés jön el, utána pedig Jézus. Jézus azonban már itt van, Illés pedig szerintük még nem jött el. Jézus viszont azt mondja, hogy az a prófécia valóban igaz, és beteljesedik majd a jövőben, Illés valóban eljön és helyreállít mindent.

Amikor a Jelenések könyvének 11. fejezetéhez érünk, olyan dolgokról olvasunk, amelyek az egyház időszakában következnek be. A 11. fejezetben látjuk, hogy Isten két tanút küld a földre, akiknek hatalmat ad arra, hogy egy bizonyos ideig prófétáljanak, és bizonyosságot tegyenek Istenről. Egészen pontosan három és fél éven keresztül prófétálnak majd, és erre az időszakra egyfajta természetfeletti hatalmat kapnak majd Istentől. A két tanúnak hatalma lesz arra, hogy bezárják az eget, hogy ne essen eső prófétálásuk napjaiban, és hatalmuk lesz arra is, hogy tüllel emésszék meg ellenségeiket.

Az Ószövetségben azt látjuk, hogy Illés próféta is ilyen hatalommal rendelkezett. Ő is imádkozott, hogy ne essen az eső és így is történt; és Illés prófétának is hatalma volt arra, hogy tüllel pusztítsa el ellenségeit, akiket a király küldött elhurcolására.

Mindezek tudatában tehát, nyilvánvalónak tűnik, hogy az Isten által a földre küldött tanúk közül az egyik Illés lesz, ezzel pedig beteljesedik a Malakiás végén található prófécia, mely szerint először Illés próféta jön el, aki helyreállít majd mindent.

A Messiás eljövetele esetében is két különböző alkalomról beszélhetünk. Egyszer azért jött el a Messiás, hogy megalázzák, keresztre feszítsék, hogy a kereszten meghaljon a mi bűneinkért - értünk és helyettünk. Jézus Krisztus egy másik alkalommal is eljön majd a földre, hatalommal és Atyjának dicsőségében, hogy megalapítsa országát.

Jézus mindkét eljövetelét egy-egy követ előzi meg. Az első esetben ez a követ Keresztelő János volt. A 12-es versben ezt mondja Jézus:

*„Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is.”
Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.*

Amikor Zakariás, csoportjának beosztása szerint, papi szolgálatot végzett Isten előtt, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába és bemutassa a füstölő áldozatot. Ott megjelent neki Gábriel angyal, Zakariás megrettent és félelem szállta meg. Az angyal azonban így szólt hozzá: *„Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni.”* Később azt is mondja az angyal: *„Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse.”*

Gábriel angyal tehát megjövendölte Zakariásnak Keresztelő János születését. Zakariás Keresztelő János édesapja volt. Zakariás erre ezt felelte: *„Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú. Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.”* A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban.”

Miért várta a nép Zakariást? Azért mert a füstölőáldozat bemutatása után Zakariásnak ki kellett volna jönnie a templomból, hogy megáldja a népet. A nép azonban csak várt és várt, Zakariás pedig nem jött. Amikor végre kijött a templomból, az emberek nagyon elcsodálóztak, mert Zakariás nem tudott beszélni, és így nem tudta őket megáldani. Pontosan úgy történt minden, ahogy azt Gábriel angyal megjövendölte: Erzsébet teherbe esett, majd pedig fiút szült, akit Jánosnak neveztek.

Amikor Keresztelő János elkezdte szolgálatát, nagyon sok ember felfigyelt rá, hatalmas tömegek jöttek ki a falvakból és a városokból, hogy megkeresztelkedjenek, és, hogy meghallgassák, mi mondanivalója van. Mivel olyan sok ember látogatott el Keresztelő Jánoshoz, a farizeusok is felfigyeltek rá, és embereket küldtek utána, hogy kikérdezzék őt. Kérdőre vonták Keresztelő Jánost: *„Milyen alapon, milyen hatalommal teszed te ezt? És különben is, ki vagy te? Te vagy a Messiás?”* „Nem, nem én vagyok.”- hangzott János válasza. *„Akkor ki vagy? Illés próféta talán?”* „Nem, nem vagyok Illés próféta sem.”

Jézus azonban a Máté 11-ben azt mondja: *„Ha akarjátok, fogadjátok el, ő Illés, aki eljövendő volt.”* Keresztelő János azonban még nem állított helyre mindent. Nem ő volt a prófécia teljes, tökéletes beteljesedése, nem ő végezte el azt a munkát, amelyet a Malakiás végén a prófécia megjövendölt, hogy a gyermekek szívét visszafordítja majd atyáik Istenéhez, és mindent helyreállít. Mindezt valóban Illés próféta teszi majd meg, aki Jézus Krisztus második eljövételét megelőzően jön el, azután, hogy Isten az egyházát elragadta ebből a világból.

Én nem arra várok, hogy mikor jön el Illés próféta, vagy mikor jön el az Antikrisztus - én Jézus Krisztusra várok, aki engem magával visz, még mielőtt mindezekre sor kerülne. Mit mond tehát Jézus a 11-es versben: *„Illés valóban eljön, és helyreállít mindent.”*

Ugyanakkor ezt is mondja Jézus a 12. versben:

„Mondom nektek, hogy Illés már eljött, de nem ismerték fel, hanem azt tették vele, amit csak akartak: így fog szenvedni tőlük az Emberfia is.”

Amikor a sokasághoz értek, odament hozzá egy ember, térdre borult előtte, és ezt mondta: „Uram, könyörülj a fiamon, mert holdkóros, és nagyon szenved, mert gyakran esik a tűzbe, gyakran a vízbe is. Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.”

Nagyon érdekes, hogy ezt megelőzően Jézustól a tanítványai hatalmat kaptak arra, hogy tisztátalan lelkeket űzzenek ki az emberekből. A tanítványok elindultak és szolgáltak, majd nagy örömmel tértek vissza, mert látták, hogy valóban hatalmuk van a tisztátalan lelkek felett. Jézus erre azt mondja nekik a Lukács 10:20-ban: *„De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.”*

A tanítványok tehát korábban képesek voltak a tisztátalan lelkek kiűzésére, ebben az esetben azonban úgy tűnik, kudarcot vallottak. Ennek kapcsán szeretnék mindenképpen valamit elmondani, ami véleményem szerint már-már általános érvényű. Amikor egy szellemi megtapasztalásban van részünk „fent a hegyen”, úgy tűnik a Sátán már ott vár ránk a hegy lábánál. Úgy tűnik, hogy egy csodálatos szellemi megtapasztalás után mindig próbára tesz bennünket az ellenség. Miért? Azért, mert az ellenség meg akar téged fosztani mindentől, amit a hegytetőn Istentől kaptál. Előfordul, amikor mi is úgy érezzük magunkat, mint Péter, János és Jakab. Isten hatalmasan megáld bennünket, lenyűgöz bennünket Isten dicsősége. Úgy érezzük, hogy szeretnénk itt maradni, nem akarunk innen elmenni, olyan nagyszerű itt Veled. Aztán mégis csak elérkezik annak az ideje, amikor le kell mennünk a hegyről, és úgy tűnik a Sátán már ott vár ránk, hogy egy jót behúzzon nekünk az első adandó alkalommal, és megfosszon bennünket mindattól az áldástól, amit Isten kiöntött ránk fent a hegy tetején. Ezért ajánlatos magunkra öltönnünk Isten fegyverzetét, és fontos tudatosítanunk azt, attól függetlenül, hogy mekkora áldásokat önt ki ránk Isten, érhetnek és érni is fognak bennünket támadások az ellenség részéről.

Itt van tehát ez az apa Jézus előtt és könyörög a fiáért, és azt mondja a 16-os versben: *„Elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.”*

Jézus erre így válaszolt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt ide!”

Ekkor Jézus rákiáltott, és kiment abból az ördög, a gyermek pedig meggyógyult még abban az órában.

Jézus tehát minden különösebb erőfeszítés nélkül megtette azt, amire a tanítványok képtelenek voltak. Egyszerűen rákiáltott az ördögre, az pedig kiment a gyermekből, aki így meggyógyulhatott.

Akkor a tanítványok külön odamentek Jézushoz, és megkérdezték: „Mi miért nem tudtuk kiűzni?”

Ez egy jó kérdés, hiszen ezt megelőzően a tanítványok hatalmat kaptak Jézustól, most mégsem tudtak aszerint cselekedni. Erre Jézus így válaszolt a 20-as versben:

„Kishitűségetek miatt. Bizony mondom néktek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.

Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.”

A tanítványok értetlenül állnak az eset előtt – nem képesek meggyógyítani a fiút, és mindezért Jézus a hitetlenségüket okolja. Egy másik evangéliumban azt is olvashatjuk, hogy amikor megpróbálták ezt a fiút odavinni Jézushoz, a démon, amely benne volt, leteperte és fetrengett a földön. Erre mindenki odarohant, hogy megnézzék mi történik.

Elképzelhető, hogy a tanítványok azért nem tudták ezt a démont kiűzni a gyermekből, mert miközben ezzel próbálkoztak, a démon leteperte a fiút és látványos módon nyilvánult meg. A tanítványok látván, hogy milyen ereje van ennek a démonnak és milyen hatalmas módon képes tönkretenni egy emberi életet, és átvenni felette az irányítást, valószínűleg minden figyelmüket a démon ereje kötötte le - és megfélemedtek Isten hatalmáról. Sokszor van ez így velünk is. Ahogy figyeljük sátán hatalmas munkáját, erejének megnyilvánulásait, a hitetlenség kezd egyre inkább eluralkodni rajtunk. Annyira elámulunk a sátán hatalmán, amellyel tönkreteszi az emberek életét, hogy elfeledkeznünk Isten hatalmáról.

A 20. században is számos történetet hallhattunk a sátán munkájáról. Az egyik legkiemelkedőbb példa éppen Theresa története, akit azért vettek őrizetbe és tartottak bezárva, hogy megóvják őt; ugyanis folyamatosan démonok támadtak rá és összeharapdálták a testét. Hiába zárták azonban egy olyan cellába, ahol csak ő tartózkodott, és amelynek falait belülről kipárnázták, ezek a démoni támadások nem maradtak el. A támadásokat követően Theresa testét harapásnyomok borították. Olyan helyen is előfordultak, mint például a hátán, amely kizárta, hogy önmagában tett volna kárt. Mindez a Fülöp-szigeteken történt, az ország legjobb pszichiátereit mozgósították és hívták el Theresához.

Senki sem tudott ezzel a helyzettel mit kezdeni, úgyhogy végső elkeseredésükben azt ajánlották, hogy hívják el Theresához az amerikai misszionáriusokat, akik akkor az országban tartózkodtak. Így végül Theresához két amerikai misszionáriust hoztak el, egy Leister Samaron nevű lelkipásztort, illetve egy másik misszionáriust, akit Bob McAllisternek hívtak. Ahogy ez a két misszionárius belépett Theresa cellájának ajtaján, a démonok újra elkezdtek támadni a lányt, és ez a két férfi csak azt látta, hogy egyre több véres harapás jelenik meg a lány testén. Mondanom sem kell, hogy amikor valaki ilyent lát, bizony a hitetlenség egyre inkább kezd

elhatalmasodni rajta. Tudjuk, hogy létezik a sátán, tudjuk, hogy van hatalma, de amikor az ember látja ezt a hatalmat így módon megnyilvánulni, bizony gyakran félelem és rettegés önti el a szívét. Ez a két misszionárius azonban nem hagyta magát, elkezdtek imádkozni és böjtölni míg végül Jézus Krisztus neve által meg tudták szabadítani Theresát a gonosz lelkektől.

Később Theresa azt is elmondta a misszionáriusoknak, hogy a démonok szexuálisan bántalmazták. Mindig akkor támadtak, amikor egy férfi megjelent a közelében, mert örülten féltékenyek voltak bármelyik férfire, aki felbukkant.

A két misszionárius figyelmeztette Theresát arra, hogy a démonok miután távoznak, általában arra törekednek, hogy visszatérjenek, újra beköltözzenek a 'régi házba'. Arra biztatták Theresát, hogy ha újra próbálnák támadni a démonok, hívja segítségül Jézus Krisztus nevét. Csak vallja meg azt, hogy Jézus Krisztus győzedelmeskedett felettük. Néhány nap múlva sor is került minderre, a démonok újra elkezdték kínozni a lányt, aki Jézus Krisztus nevét hívta segítségül és végül teljesen megszabadult a démonoktól.

Egy rendkívül érdekes történet ez, amelyet az amerikai Life magazinban is megírtak. A Life magazinban persze nem írtak arról, hogy Theresa megszabadult a démonoktól, hanem magával az esettel foglalkoztak, ami az amerikai pszichiáterek érdeklődését is felkeltette. Arról, hogy Theresa hogyan szabadult meg, arról az egyik amerikai misszionárius, Leister Samaron számol be az egyik könyvében.

Amikor tehát a sátáni hatalom ilyenfajta megnyilvánulásaival találjuk magunkat szemben, gyakran megijedünk, a hitetlenség kezd felülkerekedni rajtunk, annyira lenyűgöz bennünket a sátán hatalma és ereje. Milyen jó, hogy az, aki bennünk él hatalmasabb, mint az, aki a világban van; mi is hatalmat kaptunk ezen erők felett. Isten gyermekeiként nem kell többé félnünk ezektől az erőktől, mert Jézus Krisztus által igenis hatalmat kaptunk a sötétség erői felett. Jézus tehát azt mondja: „A kishitűségetek miatt nem tudtok ezen a fiúcskán segíteni.” *„Hiszen ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda! - odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.”*

Ezek alapján elgondolkodtat bebbünket, hogy vajon nekünk mekkora hitünk lehet?

„Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre.”

Elképzelhető, hogy ez egy magasabbrendű, nagyobb hatalommal bíró démon lehetett, hiszen a démonok világában is létezik egyfajta hierarchia.

Amikor újra együtt voltak Galileában, így szólt hozzájuk Jézus: „Az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de a harmadik napon feltámad.” Ekkor igen elszomorodtak.

Jézus tudta, hogy bár most még Galileában vannak, nemsokára elindulnak Jeruzsálembe, ahol a kereszt vár rá. Ezért többször is figyelmezteti a tanítványokat, többször is elmondja nekik, hogy ez Emberfia az emberek kezébe adatik, szenvednie kell, megkínózzák, keresztre feszítik, és feltámad a harmadik napon.

Úgy tűnik, hogy a tanítványok meg sem hallották Jézus utolsó mondatát, amikor azt mondta: *„de a harmadik napon feltámad”*. Annál a résznél, hogy „meg fogok halni”, annyira megijedtek, hogy

teljesen kikapcsolták az agyukat, és nem hallották már meg, amit Jézus azután mondott. A tanítványoknak csak Jézus feltámadása után jutott eszébe az, hogy Jézus előre megmondta nekik, hogy feltámad.

Ezzel mi is gyakran így vagyunk. Amikor olyan hírt kapunk, amely megdöbben, szinte sokkol bennünket, bizony nekünk is kikapcsol az agyunk. Ez az első gyors reakció, és szinte nem is tudatosan blokkoljuk a történet hátralévő részét, vagyis meg sem halljuk, hogyan fejeződik be. Valószínűleg a tanítványokkal is ez történt. Annyira megdöbbenek annak hallatán, hogy Jézus meg fog halni, hogy kikapcsoltak. Az tehát már nem jutott el hozzájuk, amit Jézus befejezésül mondott: harmadik napon feltámad. Ezt abból is láthatjuk, hogy a tanítványok Jézus halála után a harmadik napon egyáltalán nem számítottak a feltámadásra.

Amikor Kapernaumba értek, odamentek Péterhez azok, akik a templomadót szedték, és megkérdezték tőle: „A ti mesteretek nem fizet templomadót?” „De igen” - felelte. Amikor bement a házba, Jézus megelőzte, és így szólt: „Mit gondolsz, Simon, a földi királyok kiktől szednek vámot vagy adót: fiaiktól-e vagy az idegenektől?” Miután így felelt: „Az idegenektől”, Jézus ezt mondta neki: „Akkor tehát a fiak szabadok. De hogy ne botránkoztassuk meg őket, menj a tengerhez, vesd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.”

Nekem ez nagyon tetszik, Jézus azt is mondhatta volna Péternek: „Menj oda és annál a fánál kezdj el ásni, és a földben majd találsz egy ezüstpénzt.” De gondoljunk csak bele - Péter halász volt. A halászok pedig nem szeretnek ásni, bár lehet, hogy kukacok után szívesen ásnak, amelyeket aztán nagy előszeretettel a horgukra akaszthatnak. Jézus azonban valami olyanra hívja el Pétert, amit nagyon szeretett - nagyon szeretett halászni. Jézus tehát összeköti a kellemeset a hasznossal. „Menj a tengerhez, vesd be a horgot, és fogd ki az első halat, amely ráakad. Amikor felnyitod a száját, találsz benne egy ezüstpénzt, vedd ki, és add oda nekik értem és érted.”

Bizony az Urat szolgálni a világ legnagyobb dolga is lehet. Jézus azt mondta, hogy „*az én igám könnyű és gyönyörűsége*”. Ő nem helyez valamiféle szörnyű és súlyos terhet a vállunkra, sőt örömét leli abban, hogy jól tesz a gyermekeivel.

Édesapák, képzeljétek el egy pillanatra, hogy odajön hozzátok a fiatok és a következőket mondja: „Apa én gondolkodtam, és rádöbbenem arra, hogy mennyire jó nekem itt nálatok, olyan jó veletek élni. Van fedél a fejem felett, nem kell idegeskednem azon, hogy hogyan fizetem ki a számlákat, ti segítetek nekem, még zsebpénzt is adtok, a vacsora is mindig ott vár az asztalon. Annyira jó itt élni veletek, annyira hálás vagyok mindenért, amit értem tettetek. Hogy kimutassam a hálámat, ma megteszek mindent, amire kértek.”

Először is, ti apukák, ha ezt mondaná nektek a fiatok, melyikötök nem ájulna el azonnal?! De miután összeszeded magad, gondolj csak bele, mit mondanál a fiadnak, aki ilyen nagy hálával a szívében jön oda, és teljes mértékben a te akaratodnak kíván engedelmeskedni. Vajon megpróbálnád megtalálni a legundorítóbb és legszörnyűbb feladatot számára, hogy azt elvégeztess vele? Én azt hiszem, nem ezt tennéd. Én sem ezt tenném. Annyira boldoggá tette a fiam hozzáállása, hogy arra törekednék, hogy ez a nap egy nagyszerű nap legyen az életében. Szeretem őt, és lehet, hogy nem mindig olyan hálás, mint, amilyennek esetleg lennie

kellene, de most, hogy ki akarja mutatni irántam a háláját, ez engem arra készítet, hogy jót tegyek vele.

Úgyhogy valószínűleg valami olyasmit mondanék: „Felejtsd csak el a különféle feladatokat mára, menjünk el víziszízni, menjünk el egyet szörfözni, legyünk együtt.” Olyan foglalatosságot találnék neki, amelyet szívesen tesz, amely számára áldást jelent. A mi mennyei Atyánk sem cselekszik másként, amikor odamegyünk hozzá hálával a szívünkben mindazért, amit értünk tett és teljesen a rendelkezésére bocsátjuk magunkat. Isten nem valami szörnyű feladatot varr a nyakunkba, hogy megbánjuk azt a napot, amikor odaszántuk neki az életünket, ehelyett inkább azt mondja: „Menj és fogj halat, ha szeretsz halászni.” Megengedi, hogy olyasmit tegyünk, amit szeretünk. Isten örvendezik abban, hogy jó ajándékokat adhat a gyermekeinek.